

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ivlii Et Avgvsti

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10261

De S. Eparchio abbate & confessore.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77405)

VITA S. EPARCHII ABBATIS ET CONFESSORIS, QUAM, MUTATO PASSIM STYLO, EX PERANTIQVO MS. CODICE DESCRIPSIT F. LAUR. SVRIUS NUMERO CAPITVM AD MARGINEM ADIECTO.

Prologus Authoris, qui fuit beati viri ferè aequalis.

ST hoc rationi consentaneum, vt ea potissimum res in scripta redigantur, quas constat nihil à vero discrepare. Itaq; in hac S. Eparchij vita nemo quicquam putet commentitium aut superuacaneum recitari: quandoquidem ea, quæ dicturus sum, multorum possunt, qui coràm intuiti sint, testimonijs confirmari. Non est sanè in hac historia verborum elegàtia aut sermo disertus & eruditus: atq; ea causà oro & obsecro, vt si in cuiusquam sapientis manus incidere, comiter ac benignè eam emendam suscipiat, lectoresq; potius dent operam, vt fidem adhibeant rebus gestis, quàm temerè carpente labantur. Sed iam agè dicere incipiamus, quæ per illum in hac vita, Domino auxiliante, perperata sint.

VITAE HISTORIA.

Iulij 1.
Patria & parentes S.
Eparchij.
Cap. 1.

Fit Cancellarius.

Monasteriū petiit.

Cap. 2.

Laudes fugit.

Excitat puerū mortuū.
Item aliū.

PARCHIVS igitur in Petragoricensi vrbe natus, patrè habuit Felicem, cognomento Aureolum, matrem verò Principiam. Cùm iam aut septennis ferè esset, in eadem vrbe adhibitus est literis addiscendis: cumque Domino suam illi gratiam aspirante, benè esset eruditus, ab auo suo Felicissimo Comite est accitus, vt apud ipsum Cancellarij officio fungeretur: quod quidem adhuc adolescens maiori ille integritate & morum honestate praestitit, quàm eius ætatis ferret voluntas. Sed cū annos quindecim apud illum Comitem egisset, relicta seculari militia, incijs omnibus, Sedacianum expetijt monasterium,

Abbasque Martini pedibus aduolutus, petijt se in monachum recipi: intercedenteque Dei misericordia, licèt inuitis parentibus, quod deuotè postulauit, obtinuit. Prima autem obedientia iussus colere vineam, terram aratro profcindere, & omne genus seruitij, vt habet Canon monasticus, exequi, libenter paruit, vili & paupere habitu contentus. Ieiunabat quotidie, vigilabat & orabat assiduè, misericordiae operibus sedulam nauabat operam, multos morbis pressos vel à malo dæmone vexatos, suis precibus curabat.

Per id tempus Leuiualum monasterij agellum cum Victoriano monacho petere iussus, dum carperet iter, vidit capreolum cursu rapidissimo fugientem, relicto foetu, quem properè voluit ablastrare. Orans autem tacitè vir Dei, iubet eum gradum figere. Mox ille non modò expectandi officium exhibuit, sed etiam deposita ceruice, eius manus osculabatur. Tum vir Dei leniter manu tangens, Crucis signo eum armauit, atq; ità recedendi fecit potestatem. Properabat aliquadò ad Cellam S. Aquilini orationis causa, comite vsus Munderico monacho. Vidit autem auem suis pullis incubantè. Iubet illam quoq; non se mouere loco: paret auis, donèc accepta benedictione, copia ei facta est cum pullis permanendi. Sed cùm hæc pluraq; alia Domino largiente faceret, cepit multis innotescere & celebris haberi: quod quidem ei non voluptati fuit, sed horrore. Itaq; occultè è suo recedès monasterio, totumq; se Christi misericordiae comittens, eiusmodi perquisiuit locū, in quo posset inclusus habitare. Cùm autè iret per pagum * Equolinensem, puerū, Gratulphum nomine, interemptum offendit in Anglesis villa, eumq; ad monachorum preces vitæ restituit. Alium quoque vitam functum apud Burdegalenses, precibus suis excitauit. In eo itinere sic se comparabat, vt posset secretiùs pertransire, nec vlli innotescere. Sed agnitus est à ciuibus, & perlatum ad * Antonium, ipsius vrbis Episcopum, eum illic adesse. Iam verò fama notus erat illi Episcopo, sed lætabatur is posse se coràm hominem Dei plenius cognoscere, multoque ad eius conspectum gaudio perfusus, propensissima animi beneuolentia eum suscepit: cognitaq; accuratiùs voluntate eius, non permisit eum aliò commigrare, sed multo cordis amore eum complexus, locum optatum ei ostendit, qui

Orat

erat instar desertæ cuiusdam solitudinis. Eo conspecto, vir Dei non tantum ore depromptit, quantum animo lætabatur, quod locus esset remotus & procul à ciuitate, & superne è montis vno latere perspicuus manaret fons, ab alio vero Carantonis fluius.

Postquam ergo exul cœpit esse à natiuo solo, noluit illo in loco includi, nisi prius ^{Cap. 3.} Episcopus vel Abbas ipsius annuisset. Quamobrem vir Domini* Antonius Episcopus misit legatos suos, Frontonium Archipresbyterum, qui postea est Episcopi dignitatem adeptus, Arthemium Archidiaconum, qui per omnia se verum Christi seruū declarauit, itemq; Arthemium defensorē, vt ij à Sabaude Episcopo & eius Abbate copiam impetrarent faciendi, quod animo destinārat Eparchius. Reuersi tandem illi, agrē se potuisse obtinere nunciārun, at tamen benignē permissum esse, quod postulabatur. Interim viro Dei in vrbe manente, cum locus congruus ei iam parparatus esset, cunctis in domo illa somno oppressis, ille clam surrexit è lecto, & nocte abijt visurus locum ipsi attributum. Absolutis verò precibus, lapidem supposuit capiti, vt se daret sopori. Ecce autem exilitus eum Christus alloquitur, iubetque illic manere, nec deinceps aliò vagari. Eam Christi iussione ipse postea fratribus indicauit ore suo. Cum autem esset in ciuitatem reuersus, sub horam terriam venit ad carcerē, in quo permulti vincti tenebantur. Aderat autem etiam carceris custos. Tum verò pijsimis ad Deū suis precibus, citò impetrauit, quod voluit. Carceris enim ostia ad eius imperium sunt aperta, & virga ferrea reiecta & multis locis quassata est: porrò vincti omnes è carcere ad ecclesiam confugerunt, cuncto populo acclamante eius rei authorem esse Eparchium, Deumque plaūsu manuum collaudante.

^{Tubetur à domino manere in loco sibi destinato.}

^{Multos è carcere vinctos liberat.}

Iam nec hoc quidem silentio premendum est, quid miraculi perpetrarit vir Dei, postquam ad presbyterij gradum euectus est, & ab * Antonio Episcopo ordinatus. ^{Cap. 4.} Multa quidem ab illo miracula tum edita sunt, sed nos pauca duntaxat cōmemorabimus. Rusticus quidam, Redemptus nomine, vas habuit melle plenum. Id furto quidam abstulit. Accuratē autem perquirens rusticus, tandem furem ipsum comperit, refert omnia ad Comitē Ramnulphum: fur diris tormentis subijcitur, & non hoc solum, sed multa etiam alia atrociora confessus, suspensio adiudicatur. Vbi id cōperit vir Dei Eparchius, preces supplices offert Comiti pro salute miseri hominis, dicitque cum hoc nomine mori non debere. Sed cum nulla ratione posset flectere Comitem, vocat ad se vnum ex fratribus, Gratianum presbyterum, ex cuius ore nos isthuc accepimus, iubet collectis egrotis quibusdam ad vrbis portam, rei euentum eum ^{Suspensū fore cōseruat.} prætolari. Interim suspenditur miser ille: sed abeuntibus carnificibus, patibulum rotum dissipatur, eius soluantur vincula, & cursu rapidissimo ad oppidū properat. Comes id conspicatus, iubet milites, conscensis equis, eum insequi & antenerere, priusquam ecclesiæ limina attingat: pārent milites non pauci, sed sub ipsius Comitis conspectu in itinere adeò contrahescunt & retardantur, vt illum comprahēdere non potuerint. Liberatus ille precibus S. Eparchij, vira donatus est. Alium quendā Comitem vir Dei orabat, vt parceret reo, extremo supplicio iam afficiendo. At ille non modò preces eius non admisit, sed etiam inuersis pedibus hominem suspendit. ^{Itē malū.} Rogante verò beato Eparchio præpotentem Deum, solutus est homo, & hora vespertina longo itinere venit ad virum Dei.

Clara, nobilis scēmina, quam etiam Araniam vocant, toto corpore contracta, ad ^{Cap. 5.} famam beatissimi viri carruca ad eum perducta est, eoque viso, magna voce rogauit, vt pro sua humanitate ipsi subueniret. Mansit autem illic hebdomadam vnam, & ^{sanat contractam.} eius precibus pristinæ se sensit sanitati restitutam. Eius autem scēminæ quanta fuerit fides, commemorāsse operæ precium erit. Postquam ei reddita salus est, domum reuertens, secum tulit literas viri Dei. Accidit indē, vt è sua domo, quæ erat ad litus maris sita, cerneret nautam in præsentissimum vitæ discrimen coniectum. Confusa igitur tum auxilio Dei, tum precibus sancti Eparchij, celeri cursu cum illis ^{Vera fides quatum valeat.} literis ad ripam maris properat, porrectisque manibus eas contrā expandit, altaque voce exclamat, dicens: Serue Dei Eparchi, salutem Christi per hæc literarum pignora ad liberandos nautas operari dignare. Et ecce non absque nutu diuino, nauis illa, cunctis posthabitis portibus, à fluctibus vehementer oppressa, ad eum locum, vbi Clara stabat, appulsa est.

Genesia alia scēmina, lepra deformis, ab eodem sancto viro mundata est, tres ^{Cap. 6.} cæci illuminati, Gandemia mulier dæmonum legione liberata. Arthemius ^{Mulci eundam,}

dam, parentibus non infimis, cum de scripturis sanctis tractaret, optaretq; Christiana religione initiari, & necdum clericus ordinatus, apud Santones se inclusisset, multisque annis ita inclusus mansisset, atque ea causa capillus ei admodum promissus esset, a malo daemone arreptus, inde egressus est, dicens se ad Childebertum regem iturum, eius regni vires exploratum. Vt autem parentes eius viderunt isthuc cum non sanamente meditari, iter cum illo pariter suscipiunt, tanquam etiam ipsi velint vna ad regem proficisci, sed inter eundem alio itinere ad Eparchium eum ducere nituntur. Vbi autem ad ciuitatem propius accedunt, animaduertens ille se ad domini Genesij vicum, quem * Equolisnam vocant, perducere, tandem in has erupit voces, nolle se in Eparchij conspectum venire. Multum igitur illo renitente, manus in eum iniiciunt, qui ei aderant, impositumque equo, ligatis manibus & pedibus sub ventre equi confictis, ad Eparchium etiam inuitum adducunt. Introductus inde ad hominem Dei, coepit agitare capillos, iactare procaciter, nullum sibi vitae sanctitate parum esse: simul etiam virum Dei foedissimis proscindere conuicijs, cum interim durissime ei colligatae essent manus, digitis ad palmas adactis. Accedit ad eum sanctus Eparchius, eumque Cruce congnat. Tum ille eatenus ad sanitatem redijt, vt ab illis improbis vocibus abstineret. Altera luce iussit sanctus Eparchius capillos eius tonderi, quemadmodum laicis fieri solet. At ille clamitabat, neminem ea fore audacia, vt id ausus sit attemptare. Aegre tandem capilli secti sunt. Postero die iubente Eparchio Clericus ordinatus est, moxq; ille adeo obmutuit, vt ad dies non paucos nullum prorsus verbum protulerit. Non diu post sanum & incolumem eum restituit vir Dei, & postea factus Diaconus, vsque ad obitum suum sanus permansit.

fortè * Engolisnam

Vide vim Crucis.

Demoniacus curatur.

Cap. 7.

Salomon vnus è suis, caballum eius per id tempus hyeme nutriendum suscepit, quem seruus Ebrulphi, qui erat viro Dei praecipue charus, furto abstulit. Sed cum ad eum perductus esset, a daemone correptus, coepit miser valida voce prodere scelus suum. Itaq; quidam simulatis animis, perinde ac si ille morbo laboraret, eulogias sancti Eparchij expetiunt. Ille vero fallaciam eorum non ignorans, mox respondit, per fraudem ipsos sua munera postulare. Seruum enim, qui caballum ipsius furatus esset, iam extinctum esse. Tum illi confestim ei equum reddiderunt, non sine multa admiratione inter se conferentes, vnde ille eius furti notitiam haberet. Perceptis autem a viro Dei eulogijs, abiierunt ad furem: sed ille infelix prius quam eas acciperet, in suo scelere, diabolo id agente, defunctus est. Habebat id vir sanctus diuinitus ipsi concessum, vt siue bene, siue male quispiam de eo loqueretur, id ipsum minimè latèret.

Attende iusta Dei iudicia.

Cap. 8.

Seruus quondam Leontij apud Santones pro suo facinore atroci catena vinctus, cum iam diutina ferri laceratione pedes eius attererentur, audiens celebre viri Dei nomen, ad eum confugit, humique se prosternens, obsecrabat vt suis precibus dignaretur ipsum liberare. Viso illo sanctus Eparchius cogitare coepit, num qua ratione aut arte humana posset miser ab illis compedibus absolui, nihil interim de Dei virtute diffidens. Iubet ergo adesse fratres, & soluere compeditum. Illis vero malleo cadentibus catenam, vt eam confringerent, miser homo voces dabat intolerabiles pra dolore. Dicebant tum fratres, se nunquam vidisse hominem atrocius compeditum, nec se videre viam vllam, qua possent illas compedes dissipare. Ait ergo ad illos sanctus Eparchius, vt malleum darent in manus compediti: ipse vero cum lachrymis se prosternens in preces, post paululum surrexit & ait: Dominus soluit compeditos: praecipitque homini, vt feriret. Facile autem aestimari potest, qua vi percussit, quem tam immanis vexabat dolor. Simul autem vt percussit, tribus in locis rupta catena, ad pedes eius cecidit.

Psal. 145. Precibus perfingit durissimas compedes.

Cap. 9.

Certamen erat Christi athletae perpetuum aduersus daemones. Ea causa habebat suo loco repositam ampullam cum oleo, quo in energumenis curandis utebatur. Adfuit quandoque energumenus quidam: cumq; vir Dei manum extendisset ad accipiendam ampullam, serpens immanissimus illum in manu percussit. Sed non ignorans vir sanctus multa esse signa diaboli, non se voluit carminibus sanari: sed mox ad orandum Dominum sollicitus accedens, adeo est diuina benignitate seruatus incolumis, vt nec manus intumesceret.

Cap. 10. Non sinit monachos suos laborare, sed

Erat vir sanctus noctes atque dies perugil in precibus, (Author habet, Cursum diuino: vnde apparet, iam antiquitus ea dictione Preces, praesertim solennes, significatas esse) monachosque suos non solum non laborare, sed neque panem quærere vquam permittebat, soli eos orationi vacare volens. At fratres cum se adeo ijs, quae ad

vicium

viſtum pertinent, deſtitutos viderent, vt etiam panis inopia laborarent, mœſtis vultibus indicabant ei, ſe iam propter famem in periculo verſari. Tum ille læta facie, ſedula prædicatione dicebat eis: Fides famem non timet: atque ad confirmandos eorum animos, eremitarum historias crebrò eis referebat. Interim miſeratio Domini precibus ſancti viri ità illis ſemper adfuit, vt nūquàm deſſent eis munera à fidelibus hominibus tranſmiſſa, vndè & ipſi reſicerentur, & egenis aliquid etià impartirentur. Porrò ex ijs, quæ in codicibus de ſancti viri geſtis ſcripta legimus, inuenimus ad duo hominum millia eum redemiſſe ijs rebus, quas ab alijs dono acceperat.

Sed nè commemorandis miraculis prolixior ſim, multa prætermitto, nè lectori faſtidium pariat multitudo. Nimis enim longū erit, ſi ſingularim referre velimus, quotiès ille carceres perruperit, quot ab immundis ſpiritibus vel morbis liberauerit. Veſtimentum & victus eius ſemper aſperrima fuère. Vinum & reliqua potùs genera reſutauit, nec vllus vnquàm vel familiariffimus miniſter eius illum comedentem vidit. Quanta autem ſit afflictione Quadrageſimæ dies peregerit, quàm fuerit creber in precibus, quàm humilis in ſuſcipiendis fratribus, quàm ſeuerus in corripiendis, quàm alacer in exhortandis, nos haudquaquàm idonei ſumus explicare. Continentiam verò & rigorem eius, nulla vnquàm corporis aduerſa fregit valetudo. Ità demùm cum iam annos trigintanouem inſuſus vixiſſet, nullo tædio fractus aut fatigatus, Calendis Iulij emiſit ſpiritum, victurus deinçeps in patria claritatis æternæ.

Accidit tum miri quiddam. Nam in vico Viegio, qui triginta & eo ampliùs milliaribus illinc aberat, hora diei tertia puella quædam à dæmone obſeſſa, ipſius beatiffimi viri deceſſum indicauit, relictisquæ omnibus, iter curſu rapidiſſimo arripuit, cum nunquàm antea ibi fuiſſet, eodemquæ die ad veſperam in eius baſilicam aduenit. porrò die ſequenti à nequiſſimo ſpiritu liberata eſt. Cum autem obitus viri Dei per omnium ora volitaret, conuenerunt vndiquè ex omnibus locis ad eius ſacrū corpus tumulandum: cumquæ locus ſepulcri eius inquireretur, multiq; multa conferrent & baſilicas designarent, vir clariffimus Alexander ingreſſus baſilicam, diuino, vt credimus, admonitus inſtinctu, locum, in quo ſacri eius artus condendi eſſent, oſtendit. Quantum autem certa rei veritate licuit aſſequi, eadem hora conſtat virum Dei obdormiſſe in Domino, qua primùm audiuit vocem illam Chriſti, dicentis ad ipſum: Eparchi, hîc permane, & iam ampliùs noli vagari.

Porrò cum eius baſilica ædificaretur, vaſculum vini, vndè bibebat, iam ferè exhaustum erat: ſed noctū vino redundauit. Hæc & alia permulta ab illo patrata ſunt: præſtante Domino noſtro Ieſu Chriſto, qui cum Patre & Spritu ſancto viuirit & regnat Deus in cuncta ſecula ſeculorum, Amen.

DE EODEM SANCTO EPARCHIO, EX GREGORII TYRONEN. HISTOR. FRANCORVM, LIBRO

6. cap. 8. *In quibus nonnulla paulò aliter referri videntur, quàm habeat præcedens hiſtoria: ſed ea prudens Lector facile inter ſe conciliare poteſt.*

BIT Eparchius reclusus Engoliſmenſis, vir magnificæ ſanctitatis, per quem Deus multa miracula oſtendit, de quibus, reliquis plurimis, pauca perſtringā. Petragoricæ vrbs incola fuit: ſed poſt conuerſionem clericus factus, Engoliſmam veniens, cellulam ſibi ædificauit. In qua collectis paucis monachis, in oratione morabatur aſſiduè, & ſi ei aliquid auri argenti quæ offercebatur, aut in neceſſitatibus pauperum, aut in redemptione captiuorum diſtribuebat. Pannis in cellula illa, eo viuente, coctus nunquàm fuit, ſed à deuoris, cum neceſſitas exigiſſet, inferebatur. Magnam enim cateruam populorū de oblationibus deuotorum redemit: puſtularum malarum venenum Crucis ſigno ſæpè compreſſit: dæmones de obſeſſis corporibus oratione abegit, & iudicibus plerunquè vt culpabilibus ignoſcerent, dulcedine profuſa imperauit potiùs, quàm rogauit. Nam ità erat dulcis alloquio, vt ei negare non poſſent, quod fuiſſet indulgentia deprecatus.

Quodam verò tempore dum pro furto quis ad pendendum deduceretur, qui & in alijs multis ſceleribus, tam in furtis, quàm homicidijs, accuſabatur ab incolis criminofus:

nosus: & hæc ei nunciata fuissent, misit monachum suum ad deprecandum iudicem, ut scilicet culpabilis ille vitæ concederetur. Sed insultante vulgo atque vociferante, quod si hic dimitteretur, neque regioni, neque iudici possit esse consultum, dimitti non potuit. Interea extenditur ad trochleas, virgis ac fustibus cæditur, & patibulo condemnatur. Cumque moestus monachus Abbati nunciasset: Vade, inquit, alonge: quia scito, quod quem homo redimere noluit, Dominus suo munere redonabit. Tu vero cum eum cadere videris, protinus apprehensum adducito in monasterium. Monacho vero iussa complente, ille prosternitur in oratione, & tandiu in lachrymis ad Deum fudit preces, quousque disrupto obice cum catenis, terræ restitueretur appensus. Tunc monachus apprehensum eum, Abbatis conspectibus incolumem representat. At ille gratias agens, Comitem accersiri iubet, dicens: Semper me benigno animo solitus eras audire fili dilectissime: & cur hodie induratus hominem, pro cuius vita rogaueram, non laxasti? At ille: Libenter te, inquit, audio sancte sacerdos: sed insurgente vulgo, aliud facere non potui, timens super me seditionem moueri. Et ille: Tu, inquit, me non audisti: Deus autem audire dignatus est: & quem tu tradidisti morti, ille vitæ restituit. En, inquit, coram te adstat sanus. Hæc eo dicente, prosternitur ad pedes Comitis stupentis, quod videbat viuere, quem in mortis interitu reliquisset. Hæc ego ab ipsius ore Comitis cognoui. Sed & alia multa fecit, quæ insequi longum putavi. Post *quadragintaquatuor vero annos reclusionis suæ, parum febre pulsatus, tradidit spiritum: protractusque à cellula, supultura mandatus est. Magnus autem conuentus, ut diximus, de redemptis, in eius processit exequijs.

Historia
precedens
habet 39. sed
facile in nu-
meris labu-
tur librarij.

VITA S. CARILEPHI PRESBYTERI ET MO- NACHI, GRAVITER ET ERVDITE CONSCRIPTA.

*Habetur in peruetustis MS. Codicibus. Stylum aliquot locis, ubi res
poscere videbatur, modicè eliminuit Frater Laurentius*

*Surius, numero capitum ad mar-
ginem adiecto.*

PRAEFATIO AVTHORIS.

al. Anisolz.

VITAM beatissimi Carilephi sacerdotis * Anisulæ cœnobij narra-
turus, sanctum inuoco spiritum, actum eius comitem: cuius ille
præsidio fretus, tanquam quisquilias domûs, labiles huius vitæ de-
spexit diuitias, & sub leni redemptoris iugo animi colla submittens,
per cælestis tramitem vitæ cursu perpeti impolluto calle munda-
nas transmisit illecebras. Nemo me putet de illius rebus gestis fal-
sa dicturum, quippe qui ea tantum scribenda susceperim, quæ aut
in antiquis reperi scripta voluminibus, aut ab incolis loci illius, in quo vir sanctus
conuersatus est, ab illo facta didicimus: nec fallendi cupio esse artifex, tamen si per in-
genij inopiam narrator videar angustus.

NARRATIO.

Iulij 1.
Patria S.
Carilephi.
Cap. 1.

Antiquissi-
mum apud
Christia-
nos, crebro
se Cruce si-
gnare.
Matth. 21.

IGITUR vir vitæ venerabilis Carilephus ex prouincia
Aquitaniæ pago Aruernico ortus est, parentibus non im-
probis, sed credentibus in Christum, ibiq; in crepundijs
lactantis infantia ab lactatus est & nutritus. Qui cum ad-
olescere cœpisset, totum se in amore superni iudicis, quan-
tum fas videbatur, constingere, coætaneorum suorum
insolentias & vaniloquia declinare, signo sanctæ Crucis
se hinc inde cõmunire, tum etiam ad cælos semper ocu-
los reuerenter legare, & soli Deo vacare sanctus puer stu-
duit, scilicet ut illorum puerorum iungi mereretur con-
sortijs, qui veniente Domino clamauerunt: Hosanna fi-
lio Dauid: benedictus, qui venit in nomine Domini. Porrò eius propinqui ut viderunt
eum, ab omnibus mundanis desiderijs alienum, nutu Dei religiosis monachis cum
nutri-